

נולדה בגרודנו, פולין
 ב – 8.4.1912
 נפטרה ב – 30.4.1980
 היתה נשואה למאיר
 אם ליואב (קידר), משה,

רותי, איתמר (קידר), דליה

בת למשפחה ציונית ענפה. בילדותה הצטרפה לקן השומר-הצעיר, שם למדה עברית וקיבלה חינוך ציוני. בחברת הנעורים בגרודנו התהלכה כנערה שקטה וחייכנית, מלאת חן נעורים ונועם הליכות. יחד עם חבריה לקבוצה השומרית חוותה את הפעילות התנועתית הענפה, עד להכשרה ובעקבותיה – העלייה לארץ. יצחק גולני: "היא ושכמותה חברו לאותו סוג אנשים נלבבים, שהיווה את המלט המאגד את החבורה התוססת ורבת הניגודים לחברה שומרית הרמונית ומלוכדת".

עלתה בשנת 1935 באמצעות סארטיפיקאט, שאיפשר להצטרף לקיבוץ מרחביה. לאחר שנה-וחצי הצטרפה לחברי "פלנטי" ברמת-יוחנן, ועימם עברה (יחד עם מאיר) לבית-אלפא. עבדה שנים רבות כמטפלת ילדים – בכל הגילים - ואחר-כך במתפרה.

ב-1939 נסעה לפולין, להתראות עם אחותה ומשפחתה. אחותה לא יכלה לצאת מפולין, בשל התנגדות בעלה, ונספתה עם משפחתה בשואה.

וכך אמרה בראיון לעובדות הארכיון: "צורת החיים בקיבוץ רצויה וטובה לי. אינני אוהבת חיים פרטיים בעיר. בחרתי בצורת חיים זו מתוך הכרה ואיני מתחרטת על כך. חדרנו היה מרכז חברתי – למאיר היה טרנזיסטור וחברים באו לשמוע, לשוחח – והיה נעים".

יעקב איתן: "דובקה ומאיר שברו את המחסום – הראשונים שהגיעו למשפחה בת חמישה ילדים. הקדימו בעשור ויותר את המשפחות המתרחבות. וכל זה בחדר אחד, ללא ברז מים, ללא שירותים – אבל בחוץ היתה גינה, ביו פרחים ועצים והיו בעלי חיים. כל מחזור של אולפן או מתנדבים הוסיף למשפחה מאומצים, ודובקה היתה קולטת ומקבלת בחמימות ובעיניים מאירות את הבאים ומצטרפים למשפחה. הבית – חדר המשפחה - היה פתוח לכל הבא. המקום לא היה צר, פרוסת עוגה היתה מוכנה לכל מזדמן וחיוך מלבב ומסביר פנים ברקע".

שרה שבת: "היית נפלאה בעינינו. ענוגה, זעירה ובעלת תלתלים בהירים. דווקא את הפרא שבינינו ידעת לרסן ולקחת לעצמך. בהגנה על בנך הקטן, נפלת קורבן לתאונה, בעת שנפלתם מעגלה נוסעת, ואחד הגלגלים עבר על רגלך ושבר אותה. סבלת שנים רבות בשקט, התהלכת כואבת, ואנו צעירים היינו, רחוקים מלהבין".

איטקה צפוני: "לא הצלחתי לראות אף פעם את דובקה נרגזת, צועקת. השיגה הכל בלי להתרגז. בשקט, במילים ספורות".